

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermis meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinnelloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 34. De stadje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders; 38. Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederlijke; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Dommie; 72. Een moedig Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Beroof van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vinding van 't Regiment; 212. Beroende Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensharten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr. 277.

Robin Hood

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

ROBIN HOOD.

I.

't Is meer dan zes honderd jaar geleden, toen een groot deel van Vlaanderen nog met bosschen bedekt was, dat op een Novemberdag, tegen den avond, een eenzame reiziger door een woud bij Brugge dwaalde. Hij hoorde eensklaps geschrei uit een dreef en snelde in die richting, meenend, dat er iemand in nood was. Hij zag een man, die een ander aan een boom had gebonden en dezen bedreigde met een mes.

De aanrander zag er een ruwe kerel uit, en de vreemdeling begreep dadelijk, dat hij een baanstrooper was. Hij aarzelde geen oogenblik, trok van onder zijn mantel een kort zwaard en sprong naar den roover toe. Deze schrok geweldig en sloeg dadelijk op de vlucht.

Hij sneed de banden van den gevangene door.

— O, ik dank u, ge redt mij het leven, sprak de bevrijde.

De vreemdeling schudde 't hoofd, om te be-
duiden, dat hij geen Vlaamsch verstond.

— Engelsch, zei hij in zijn taal.

En tot zijn vreugde, antwoordde de geredde
in die taal:

— Ik ken Engelsch... En ik dank u voor uw
hulp. Ik kom van Brugge en hier werd ik door
dien roover overvallen. Hij sprong uit een
struik en wierp me ter aarde. Ik gaf hem, wat ik
bezat, maar het was hem niet genoeg. Hij meen-
de, dat ik in de voering van mijn kleeren of in de
zolen van mijn schoenen nog goud verborgen
had, bond me aan den boom en wilde me folte-
ren met zijn mes, tot ik meer geven zou. Ik had
waarlijk niet meer geld bij me. O, God zij ge-
loofd, dat gij kwaamt.

— Ik hoorde uw geroep... Ik zal u buiten 't
bosch geleiden. Ik ben wel bewapend, hernam de
Engelschman.

— O, het is edelmoedig van u... Ik moet naar
Oudenburg, waar ik woon. Misschien leid ik u
van uw weg af.

— Ik heb geen bepaald doel, zei de Engelsch-

man. Ik ben een banneling... Gij spreekt goed
Engelsch, mijn vriend...

— Ik ben een koopman van Oudenburg, en
ben dikwijls naar Engeland overgevaren voor
zaken (1). Maar nu is het ginder niet rustig
meer, merken we.

— In Engeland heerscht het onrecht...

— Willem van Normandië is er koning ge-
worden, niet waar?

— Ja, hij is met zijn leger uit Frankrijk geko-
men, versloeg onzen koning Harold bij Hastings
en hij regeert nu. Hij heeft van Engelsche ede-
len de goederen afgenomen en ze aan zijn Nor-
mandische volgelingen gegeven. Ik heet Heer-
waard... We woonden op een kasteel bij Not-
tingham... Mijn vader werd van oproer beschul-
digd, gevangen genomen en onthoofd. Mijn moe-
der stierf van verdriet. Een Normandiër woont
op ons kasteel en dwingt de boeren voor hem te
werken. En ik heb het land verlaten, omdat ik
die vernedering van mijn volk niet kan aan-
zien. Er zijn Engelschen, die den nieuwen
koning vleien. Maar veel anderen schuilen in

(1) Oudenburg was toen een handelsstad, verbonden door
een heirweg met Aardenburg. Waar die baan de rivier, de
Reie, kruiste ontstond Brugge. Nu is Oudenburg een rustig
dorp, waar nog overblijfselen zijn der Sint Arnoldusabdij.

bosschen als arme, berooide bedelaars. Ik verliet liever mijn land...

— Ja, wij hebben van die gebeurtenissen gehoord... En men noemt den nieuwen koning Willem, den veroveraar...

— Hij is een wilde oorlogsman. En als hij niet vechten kan tegen menschen, moet hij wild dooden. Hij is een geweldig jager. Hij heeft groote uitgestrektheden land, waar de boeren hun oogsten wonnen, doen verwoesten en met struiken beplanten, om er wild te kweeken. En durft een boer een haas vangen, dan snijdt men hem de ooren af. Waagt hij het een hert te vangen, dan verliest hij het leven. Of honderden buitenlieden arm en ellendig worden, dat geeft niets, als de koning en zijn heeren maar kunnen jagen!

— En waar wildet gij nu heen, Heerwaard? vroeg de koopman.

— Ik heb me den weg naar Diksmuiden laten wijzen. Daar woont een monnik, die nog op ons kasteel heeft verbleven... Als hij nog leeft, want hij was reeds oud.

— 't Is avond... Ga met mij mee... Ik ben koopman Vollaart en ik zal gelukkig zijn u gastvrijheid aan te bieden.

Gaarne nam Heerwaard die uitnoodiging aan. Hij was tegen den middag nabij Scharphout ge-

land, waar nu Blankenberge ligt. Hij voelde zich moe en somber. O, rust mogen vinden in een vriendelijk tehuis!

Het was nog wel een heele wandeling, maar gekout verkortte den weg. Eindelijk bereikten ze Oudenburg. Vollaart bleef voor een deftig huis staan.

— Hier woon ik, zei hij. Ge zijt welkom, Heerwaard.

De koopman liet den klopper vallen. En dadelijk werd de deur geopend door een meisje van ongeveer twintig jaar.

— O, vader, God zij geloofd, ge zijt daar. Ik ben zoo ongerust geweest! riep ze uit.

— Goeden avond, Machteld. Ik breng een gast mee, sprak Vollaart.

Heerwaard boog hoffelijk voor het meisje, dat ook Engelsch kende.

Machteld hoorde het verhaal uit het woud en dankbaar keek ze Heerwaard aan. Uit de houding, de manieren en de taal van den Engelschman, bleek het duidelijk, dat deze een edelmanszoon was. Hij zag er ongeveer vijf en twintig jaar uit. Machteld voelde medelijden met hem. Het moest hard zijn, zoo zijn ouders te verliezen en als banneling het land te moeten verlaten.

Machteld had geen moeder meer, doch ze bezat toch nog haar vader.

Den volgenden dag wilde Heerwaard vertrekken, maar Vollaert drong aan, dat hij nog wat blijven zou. Hij wilde eerst vernemen of die monnik nog te Diksmuiden verbleef. Na eenige dagen kreeg hij nieuws. De oude man was 't vorig jaar gestorven.

— Weet ge wat, ge zijt nu mijn gast en ge blijft dat, tot er in Engeland betere tijden aanbreken, sprak Vollaert. Zonder u, zou mijn lieve Machteld een weeze zijn... Ik kan uw hulp in 't bosch nooit genoeg vergoeden.

— Ik hielp u uit naastenliefde, antwoordde Heerwaard.

— Dat juist eert u... Ge toondet grooten moed... 't Was toch man tegen man... Die roover had u ook kunnen aanvallen.

Heerwaard wilde gaarne blijven, maar niet in ledigheid. Hij vroeg in het pakhuis te werken, waar de kostbare lakens opgestapeld lagen.

Heerwaard bewees er waarlijk groote diensten, en door zijn vlijt en nauwgezetheid, had koopman Vollaert meer rust dan vroeger.

Ruim een jaar verliep. Heerwaard en Machteld kregen elkaar innig lief en gaarne gaf de vader toestemming tot hun huwelijk. Het werd in de abdijkerk ingezegend.

— Ge zijt nu een Engelsche edelvrouw, zei Heerwaard, maar zonder kasteel.

— Aan u heb ik genoeg, antwoordde Machteld.

II.

Weer verliep een jaar. Heerwaard en Machteld waren wel zeer gelukkig, maar soms toch had de jonge man een droevige trek op het gelaat. Aan de haven van Oudenburg sprak hij dikwijls met Engelsche zeelieden. En hij hoorde van hen, dat er nu en dan oproer uitbrak tegen Willem, den Veroveraar, die dan op vreeselijke wijze wraak nam, gansche dorpen afbrandde, mannen, vrouwen en kinderen vermoordde.

— In het Noorden zijn er duizenden bannelingen in de bosschen, zei een schepeling. Had den die maar een aanvoerder, ze zouden de Normandische heeren kunnen verjagen. En 't is er een goede tijd voor, want koning Willem heeft zelf veel last met zijn zonen, die tegen hem opstaan.

En Heerwaard dacht hierover na. Er kwam een groot verlangen in zijn hart. Hij was een zoon van dat Noorden; hij kon de bannelingen aanvoeren, en misschien zijn land bevrijden. Mocht hij dan rustig hier in den vreemde neerzitten?

Heerwaard sprak er nog niet over tot zijn vrouw, maar zij merkte wel, dat hij over iets mijmerde. En ze dwong hem te spreken. Toen ze alles hoorde, schrok ze. Heerwaard heen gaan, ver van haar, en in den strijd. Hij kon gedood worden. Ook koopman Vollaert ontstelde, toen hij dit vernam.

— Ik mag niet, mijn plicht is hier te blijven, zei Heerwaard zelf. Ik ben nu gehuwd.

Maar al trachtte hij vroolijk te schijnen, hij was toch bedroefd. En als een schip Oudenburgs haven verliet om langs Steene zee te kiezen, oogde hij het lang na...

Op zekeren dag, zei Machteld:

— Heerwaard, ik heb nagedacht. Ik ben een Engelsche edelvrouwe; de ongelukkigen in Engeland, hebben een leider noodig. Ik mag u niet weerhouden uw plicht te doen. Ik heb hierover met vader gesproken. Ga! Ik zal hier blijven en voor u en uw volk — nu ook mijn volk — vurig bidden.

— Neen, neen, dat offer is voor u te groot, antwoordde Heerwaard.

Maar Machteld drong aan, en op zekeren dag, na een innig afscheid, zeilde Heerwaard heen.

III.

In het groote woud bij Nottingham zaten bannelingen om een vuur. Juist was een nieuwe vluchteling aangekomen. Het was de zoon van den graaf van Huntingdon. Hij vertelde, dat zijn vader opgehangen was door de Normandiërs.

— Ze begeerden ons kasteel, zei hij. 't Onrecht duurt nog steeds voort. Ik kom bij u wonen en wil geen graaf meer zijn. Ik heb mijn naam veranderd: ik heet voortaan Robin Hood. Als gij wil ik leven van het wild dezer bosschen. Ik zal niet doen als andere edelen, die de Normandiërs vleien om van hun gunsten te genieten.

Lang zaten de bannelingen daarover te praten. De meesten waren boeren en hun zonen, wier hoeven platgebrand lagen.

Plots verscheen een pelgrim. Allen keken op. Maar de monnik nam zijn hoed af, trok een valschen baard af en verscheen in de klaarte van het vuur.

— Heerwaard! klonk het.

Robin Hood sprong op.

— Ja, Heerwaard, gij zijt het, riep hij verheugd uit.

— O, Huntingdon... wat een geluk, dat ik ontmoet.

— Ik heet geen Huntingdon meer; ons kasteel is in handen van vreemdelingen zooals het uwe. En verleden week werd mijn vader gedood als twee jaar geleden de uwe. Ik heet nu Robin Hood.

Heerwaard nam plaats bij het vuur en verhaalde zijn lotgevallen. Zijn stem trilde toen hij over Machteld sprak. En dan handelde hij over zijn plan, om den opstand te leiden.

Met vreugde werd dit nieuws begroet. Morgen zou men boden uitzenden, om de bannelingen tot een algemeene vergadering op te roepen.

Heerwaard legde zich ter ruste in een tent. Zacht weende hij, peinzend aan Machteld ginds in Vlaanderen. Maar hij zou zijn plicht doen.

Koning Willem kreeg ontstellend nieuws. Er was weer een opstand losgebroken, nu in 't Noorden, en nooit hadden oproerlingen zulk een macht ontplooid als thans. Ze veroverden kastelen en de Normandische heeren namen de vlucht.

— Iemand met tooverkracht moet ze aanvoeren, zei een bode. Anders is het niet mogelijk zulke overwinningen te behalen.

De koning riep zijn raad samen. Er was in dien tijd veel bijgeloof. En zelfs de koning was overtuigd, dat Heerwaard toovermiddelen bezat.

De raad besloot ook de hulp in te roepen van een heks. Men bracht een oude, half waanzinnige vrouw en maakte haar wijs, dat ze de oproerlingen zoo moest betooveren, dat ze hun macht verloren.

De vrouw die niet begreep wat men van haar begeerde, werd in een houten toren op wielen gezet. Van angst tierde en huilde ze, maar men hield dit voor bezweringen. En de koning was tevreden over dat lawaai. Paarden trokken den toren met de vrouw een eind voor het leger heen. Zoo stapten de troepen, met den koning op.

Heerwaard en zijn zegevierende boeren en burgers waren reeds ver naar 't Zuiden getrokken. Ze hadden nu hun kamp in de moerassen van Ely en Cambridge. Spionnen berichtten Heerwaard en zijn raadgevers als Robin Hood en Roode Will, dat een heks den koning hielp. En ook Heerwaard geloofde aan zulke toovermacht.

— We moeten ze in handen krijgen en doden, zei hij.

De stoutmoedigsten werden uitgezonden. En tegen den avond van een mistigen dag, ontdekten ze den toren met de arme vrouw, die een eind vóór 't leger reed, tot men bij de abdij van Ely halt zou houden.

De boeren overvielen de soldaten, welke de

paarden menden. Ze grepen de leidsels en de toren werd in snelle vaart naar 't kamp gebracht. De oude vrouw, die wellicht intusschen geheel zineloos was geworden, hilde en schreeuwde zoo luid ze kon. De bannelingen meenden, dat ze waarlijk tooverspreuken aan het razen was.

— Vlug, vlug, stook een vuur onder den toren! beval Heerwaard. Dood de heks, eer ze ons bezweren kan.

En 't duurde niet lang of de toren stond in lichte laaie. De ongelukkige vrouw kwam in de vlammen om. Het was wreed, maar het gebeurde in een tijd, toen de rechters — en nog vijf honderd jaar daarna — zelf zoogenaamde heksen lieten verbranden. En we moeten van Heerwaard meedeelen, wat de geschiedenis meldt. Hij was behept met het bijgeloof van zijn dagen.

Koning Willem was woedend, toen hij hoorde dat de oproerlingen hem zijn toovenares ontnomen hadden. Hij zond een troep soldaten de oproerlingen achterna, maar ze verzonken in de moerassen. Willem, de veroveraar, nam zijn intrek in de abdij van Ely. Hij was slecht geluimd. Hij wist nu dat het kamp door moerassen omringd was en het moeilijk zou zijn Heerwaard en zijn benden te bereiken. Maar men leidde een man bij hem, een nietwaard uit de streek. En deze beweerde, dat hij een geheimen weg tus-

schen de moerassen naar het kamp kende. De koning besloot onmiddellijk met een sterke macht de oproerlingen te overvallen. Zoo stil mogelijk werden de maatregelen genomen. En in den nacht trok de afdeeling heen. De verrader ging voor. 't Was een eenzame weg, met aan beide zijden moerassen. Nu en dan zonk er een soldaat weg en verdween in water en modder, eer men hem helpen kon.

In 't kamp was er rust. Heerwaard zat met Robin Hood en Roode Will in zijn tent. Plots hoorde hij lawaai.

— Er gebeurt iets! riep hij uit.

Allen grepen hun wapens en snelden naar buiten. Maar 't was te laat. De troepen van den koning hadden het kamp overvallen. Ze sloegen uit den slaap gewekte of zelfs nog slapende mannen neer. 't Was een wreed tooneel.

— Verraad, verraad! klonk het.

Sommigen namen de vlucht, Heerwaard dacht aan Machteld in Vlaanderen, maar hij liep niet weg.

— Hier mannen, hier zijn de aanvoerders! riep hij.

't Waren Normandiërs die op hem indrongen. Heerwaard zwaaid zijn zwaard. Robin Hood stond naast hem. Will verzamelde zijn mannen.

— Machteld! kreet Heerwaard.

Hij voelde dat hij gewond was. Hij zeeg neer. Maar Robin Hood ving hem op en droeg hem achteruit.

— Breng Heerwaard naar het boscheiland, zei hij tot twee mannen.

Zelf leidde hij de strijders. Maar 't was een wanhopig gevecht tegen een overmacht. De boeren liepen heen om hun leven te redden.

Toen moesten ook Robin Hood en Roode Will wijken. Ze verdwenen tusschen de moerasen. De Normandiërs durfden hen daar niet volgen. Ze trokken zelfs terug, bang toch voor dit somber Cambridgebosch.

Heerwaard werd verpleegd op het eilandje. Robin Hood, Roode Will en andere getrouwen haalden de overige gewonden. Maar 't waren meest dooden, die in het kamp lagen.

— Heerwaard is er erg aan toe, zei Robin Hood tot Will.

— Hij spreekt over zijn vrouw.

— Ik zal hem naar Vlaanderen overbrengen. Misschien komt hij er nog levend aan. Hij verdient het, dat we voor hem doen, wat we kunnen.

— O, zeker! Voor ons verliet hij zijn Machteld.

Een twintigtal mannen boden hulp. Ze leg-

den een bed van mos op een wagentje. Dit was het bed voor Heerwaard. Er werd een paard voor gespannen. En de groep vertrok. Er waren nog andere wegen tusschen de moerasen. En toen de nieuwe dag lichtte, bevonden de vrienden zich reeds ver van Ely, en trokken ze in de richting van de kust. Ze hadden aanhangers onder de visschers van de Harwichbaai. En daar vond Robin Hood een visscher, die bereid was naar Vlaanderen te varen. Robin Hood scheepte zich ook in. Heerwaard was bewusteloos. Nu en dan kreunde hij. Robin bad, dat hij hem bij zijn vrouw mocht brengen. De wind was gunstig.

Na twee dagen voer de schuit de baai van Terstreepe, nu Oostende, en Steene binnen. En wat later meerde ze te Oudenburg. Robin Hood begaf zich aan wal. Heerwaard had hem dikwijls over Vollaart en Machteld gesproken, en 't was of Robin ze kende. Hij vond de deftige woning en vroeg aan een dienstbode om den koopman te spreken.

Het meisje verstond hem niet maar riep tot Machteld, dat er een Engelschman was. Nu en dan was er zoo wel eens tijding van Heerwaard gekomen. De jonge vrouw snelde toe.

— Zijt gij de vrouw van Heerwaard? vroeg Robin.

— Ja... o, brengt ge me nieuws van hem?

Gij kijkt zoo droevig. O, Heerwaard is gevallen, niet waar?

Machteld zocht steun aan den muur.

— Hij is gewond, hernam Robin Hood... Hij leeft nog... Ik breng hem tot u... Hij is aan boord...

— Waar... waar?

En Machteld liep mee. Ze kwam op de schuit, ze zag haar man en knielde bij hem.

— Heerwaard, snikte ze.

En hij opende de oogen. Haar stem herkende hij. Er kwam een glans op zijn gelaat.

— Heerwaard, Heerwaard... O, ge moogt niet sterven...

Ze zag het verband om zijn hoofd. Koopman Vollaart was daar nu ook. Hij liet een baar halen... En Heerwaard werd naar huis gebracht. Men stuurde om den besten dokter. Deze onderzocht de wonde en gaf hoop.

Machteld verpleegde haar man en bad voor hem. De genezing kwam ofschoon traag. Robin Hood zat ook veel aan de sponde van zijn vriend. Hij had alles verteld van den strijd. Door verraad overwon Willem van Normandië.

Heerwaard was Robin zeer dankbaar voor diens hulp. En toen hij reeds in een zetel kon zitten, vroeg hij, of Robin Hood bij hem te Ouden-

burg wilde blijven wonen. Maar Robin sloeg dit aanbod af.

— Ik keer terug naar Engeland, zei hij. Marian wacht op mij...

Voor het eerst sprak hij over de jonkvrouw, die hij lief had.

Robin Hood verliet Oudenburg. Hij had zijn plicht volbracht.

IV.

Willem, de veroveraar, had de opstandigen gedempt. En overal stelde hij Normandische heeren aan. De Engelschen moesten Fransch leeren, gekleed gaan als de Normandiërs, en aan allerlei wetten gehoorzamen.

Velen verkozen in de bosschen te wonen en vrije mannen te worden. Tal van boeren verbleven in het Sherwood of Sherbosch bij Nottingham. De meesten hadden met Heerwaard gestreden en daarvoor ook moesten ze zich schuilen houden, want de schout van Nottingham, ofschoon een Engelschman, leverde alle oproerlingen aan de Normandiërs over.

Zekeren avond, toen de mannen nog bij het vuur zaten en de meeste vrouwen en kinderen reeds in de tenten sliepen, verscheen Robin Hood. Met vreugde werd hij begroet. En de man-

nen waren blijde te hooren, dat Heerwaard hersteld was. Robin wist al, dat het nu nog erger gesteld was in Engeland.

— Ik blijf bij u in het woud, zei hij. Laat ons weer een bende vormen. We zullen de Normandische heeren berooven en met het geld armen en zieken helpen.

— En gij zijt onze hoofdmán! klonk het.

Zoo stichtte men de bende van Robin Hood in het Sherbosch. De mannen droegen een groen pak en waren zoo meer onzichtbaar tusschen de boomen. Roode Will was er ook en hield veel van Robin. Pater Tuck was de geestelijke van de groep.

Op zekeren morgen ging Robin door het bosch. Juist wilde hij op een plank, die over de beek lag, stappen, toen aan de andere zijde een jonge, reusachtige kerel verscheen.

— Hola, mij eerst doorlaten! riep hij.

— Gij zult plaats maken voor mij, antwoordde Robin.

— Neen!

— En ik zeg ja...

Ze ontmoetten elkaar midden op de smalle brug. Beiden waren gewapend met een stok.

— We zullen vechten om den doorgang, sprak de reus, die zeven voet hoog was.

— Goed!

— Durft gij?

— Ik ben nooit bang geweest.

— Maar ik kijk een heel eind over u heen.

— Dat kan me niet schelen, ik ben klaar!

En Robin hief zijn knuppel op. Het werd een geweldige strijd. Ieder sloeg en ieder trachtte ook de slagen af te weren.

De reus ontving een klap, dat zijn beenderen in het lijf schenen te kraken, maar hij gaf er Robin zulk een terug, dat deze in de beek stortte. Hij kroop er weer uit, schudde 't water van 'zich af en zei:

— Gij hebt het gewonnen.

— Maar gij zijt ook een dappere kerel.

Robin blies op zijn hoorn en eenige oogenblikken later snelden de groene mannen uit het woud toe. Ze keken dreigend naar den reus.

— Dat is gemeen, riep deze uit. Ik overwin u in een eerlijken strijd, en gij roept uw vrienden tegen me op. Maar laat ze me aanraken!

— Vriend, ge vergist u! Er is geen valsheid in mij. Ik ontbied mijn mannen om met hen u te vragen bij onze bende te komen.

— Welk een bende?

— Van Robin Hood...

— Zijt gij Robin Hood? vroeg de reus.

— Ja...

— Geef me de hand, en hij drukte die van

Robin, dat de vingers kraakten. Ja, ja, vervolgde hij, ik heb van u gehoord. En gaarne treed ik in uw dienst, om het de Normandiërs lastig te maken. Ik heet kleine John.

— Ge bedoelt groote John! klonk het lachend.

— Wel, ze noemen me kleinen John, al meet ik zeven voet.

— Dan moet het zoo blijven, besliste Robin Hood. En welkom bij ons, kleine John.

— Ginder komt een gezelschap! riep een der mannen.

Op den grooten weg, die door het woud leidde, naderde een rijke Normandische heer met zijn dienaren. Opeens werd de groep door groene mannen omringd.

— Wat beteekent dat? vroeg de Normandische heer.

— Onze meester verzoekt u met hem te middagen, antwoordde kleine John, die al dadelijk meewerkte en ontzag afdwong.

— Maar ik moet verder! hernam de heer.

— Mijn meester, gebieder van het Sherbosch, wil gehoorzaamd worden. Na het middagmaal kunt gij weer vertrekken.

De dienaren dachten aan geen tegenweer. En de groep moest mee. In de schaduw van een grooten boom stond Robin Hood.

— Welkom, heer, zei hij. Op het gras staat alles gereed: lekkere reebokboutjes, frissche groenten, heerlijk brood. Tast toe!

En de Normandische heer moest eten, al was het tegen zijn zin. Na het maal zei Robin Hood:

— Nu moet ge uw rekening voldoen. Gij Normandische heerschers, hebt u rijk gemaakt met onze goederen en het is dus rechtmatig, dat gij wat teruggeeft van uw roof.

Zoo waren nu de ruwe tijden. De mannen openden de reiszakken en haalden er het goud en zilver uit.

— Wij laten u toch het leven, zei Robin Hood, toen de heer een zuur gezicht zette. Gij, Normandiërs, hebt zoo velen der onzen gedood.

De groep vertrok weer.

— Nu kunnen we weer arme lieden en zieken helpen, zei Robin.

Zoo werden er dikwijls Normandische heeren behandeld, die dan gingen klagen bij den schout van Nottingham.

Deze vernam de nieuwe aanranding. Hij vroeg soldaten aan den gouverneur van de streek en trok met deze naar het Sherbosch. Maar de groene mannen waren door bespieders gewaarschuwd. Ze hadden vrouwen en kinderen in veiligheid gebracht en waagden den strijd.

Hun pijlen misten het doel niet, want allen waren scherpschutters. De schout vluchtte met zijn bende heen, doch ontmoette Rooden Will, die familie bezocht had. De schout kende hem van vroeger en liet Will gevangen nemen.

Robin Hood vernam het te laat om zijn vriend te ontzetten. Hij was zeer bekommerd om hem, want hij begreep wel, dat de schout wraak zou nemen.

De arme Will werd in een kelder van het kasteel gestopt. De schout liet bekend maken dat den volgenden dag een der roovers uit het woud onthoofd zou worden op 't plein. Hij wilde een streng voorbeeld stellen voegde hij er bij.

Will was natuurlijk treurig gestemd, toen 's morgens een priester hem kwam meedeelen, dat hij een uur later moest sterven. Hij dacht aan Robin Hood. Maar deze kon hem niet helpen. Wat zou hij in de stad, waar veel soldaten waren, vermogen?

Vroom bereidde Will zich op den dood voor. En toen werd hij naar het plein geleid. De beul stond reeds klaar met zijn groot zwaard, hoog boven op 't schavot. Er was veel volk en de meeste menschen hadden medelijden met dien jongen veroordeelde.

Will bereikte de trappen van het schavot. Hij

dacht aan het schoone woud. O, wat lokte het leven! En nu moeten sterven.

— Ik wil hem bijstaan, zei een monnik, die door de soldaten drong en doorgelaten werd.

Monniken troostten dikwijls veroordeelden.

Hij trad tot vlak bij Will, den grauwen kap over 't hoofd.

— Ik ben Robin, fluisterde hij. Neem dit zwaard... We hakken er samen op in. Wat verder staan de vrienden.

De hoop herleefde. Vlug haalde Robin Hood van onder zijn pij een zwaard, en gaf het Will. Zelf had hij er ook een...

— Leve Engeland! schreeuwde Robin Hood.

De zwaarden rezen en daalden; de soldaten schoven bang op zij. En Robin en Will drongen voort. Het volk maakte plaats voor hen.

— Leve Engeland! klonk het daar ook verder.

Kleine John en de mannen kwamen uit struikgewas, dat 't plein bezoomde; anderen verschenen om den hoek aan een kerk. Er waren veel Normandische burgers, die «verraad» hadden geroepen maar nu angstig hun mond hielden. Immers men riep, dat de bende van Robin Hood de stad overrompeld had. De schout vluchtte doodsbenauwd in het wethuis. Maar Robin Hood, Will en de groene mannen trokken naar

het woud en vierden de verlossing met een hartigen reebokbout.

's Morgens vroeg waren ze een voor een in de stad geslopen, vermomd als boeren, bedelaars, pelgrims en monniken. En Robins plan was prachtig gelukt.

V.

Robin Hood had het Sherbosch verlaten en gezegd, dat hij den heelen dag afwezig zou zijn. Hij wandelde uren ver en kwam aan een kasteel. Daar woonde de ruwe baron Fitzwater, die zich aan de Normandiërs onderworpen had, en vooral hield van veel eten en drinken. Maar zijn lieve dochter Marian was anders. Die had het zachte, goede karakter van haar overleden moeder geërfd en ze leed veel door de ruwheid van haar vader.

Robin keek van uit een boschje naar het kasteel. Vroeger, toen hij nog als gravenzoon op zijn ouderlijk kasteel woonde, mocht hij hier vrij komen. Hij beminde Marian en het was bepaald dat ze zouden huwen. Maar toen vielen de Normandiërs in het land.

Baron Fitzwater onderwierp zich. En omdat Robin niet de vleier werd van hen, die zijn vader doodden en zijn moeder van verdriet lieten sterven verstootte de baron hem. Doch Robin

Hood wist, dat Marian steeds in liefde aan hem dacht.

Eensklaps zag Robin de jonkvrouw uit het kasteel komen. Ze ging wandelen. En Robin vertoonde zich.

— O, Robin, gij! riep Marian verheugd uit.

In zoo'n langen tijd hadden ze elkaar niet meer gezien. Wat hadden ze veel met elkaar te bespreken! Marian hoopte op betere tijden.

— Gemeene baanstrooper, gij durft hier toch nog komen! klonk het eensklaps.

Beiden schrokken. De baron stond daar met een knecht.

— Ik ben geen baanstrooper, antwoordde Robin.

— Gij leeft met een bende in het bosch.

— Omdat ik daar alleen vrij kan zijn.

— En gij randt reizigers aan.

— Alleen Normandische heeren die onze goederen geroofd hebben. Wij nemen terug; wat we kunnen en helpen andere arme slachtoffers van de verdrukking.

— Tut, tut, al mooie praatjes; uw plaats is in de gevangenis. Mee met mij!

De baron greep Robin bij den arm. De jonge man had zich gemakkelijk kunnen bevrijden. Maar hij wilde den vader van Marian geen ge-

weld aandoen. En gewillig stapte hij mee binnen het kasteel.

— Stop hem in den donkersten kelder, beval de baron tot zijn dienaren.

Marian had haar page Cedric **gewenkt**.

— Ga gauw naar Sherwood en zeg aan de groene mannen, dat Robin Hood hier gevangen zit, fluisterde ze.

Nauwelijks had ze dit gezegd, of haar vader kwam bij haar en stuurde ze naar haar kamer met scheldwoorden.

— Cedric, loop naar Nottingham en zeg aan den schout, dat Robin Hood hier gevangen is, beval hij tot den page.

— Ik doe de boodschap voor de jonkvrouw, besloot de page, en hij vertrok.

De baron was dorstig geworden en liet wijn brengen. Tegen den avond zat hij reeds half dronken in de holle zaal. Hij had zelf den sleutel in zijn tasch van Robins **kerkerhok**.

— Heer, daar is een reizend zanger, meldde een dienaar.

— Laat hem komen. Zoo een heb ik er juist noodig, riep de baron. Ik verveel me doodelijk.

Een jonge man trad binnen met een snaren-instrument. Hij boog voor Fitzwater.

— Drink eerst een beker wijn, zei de baron

En dan zingen en ook vertellen en me laten lachen!

En de zanger deed zijn best. Het viel hem niet moeilijk den baron te doen lachen, want de wijn werkte mee. En de kasteelheer dronk nog voort. Maar de baron begon dan vervaarlijk te geeuwen en kreeg slaap. Zijn oogen vielen dicht.

— Wat maakt hij het mij gemakkelijk, zei de zanger bij zich zelf. Ik moest hier den toestand komen bespieden. De sleutel die daar uit zijn tasch steekt, zal wel die zijn van Robins gevangenis...

De zanger nam den sleutel en verliet de zaal.

— Waar zit die gevangene? Ik moet van den baron treurliedjes voor hem aanheffen, zei hij tot een schildwacht, en toonde den sleutel.

— Kom mee! Ja, de kerel mag wel zulke liedjes hooren, want hij zal spoedig aan de galg bēngelen.

De dienaar ging voor naar de kelders. De zanger opende de deur. Hij liet den schildwacht eerst binnen treden.

— Heidaar, boschaap, hier is iemand om voor u te zingen over de galg, spotte de dienaar.

Maar de zanger sloeg hem **op den grond**.

— Robin, spring buiten! riep hij.

Robin Hood gehoorzaamde verrast. De zanger volgde hem en wierp de deur dicht en draaide

den sleutel om, zoodat de schildwacht zelf gevangen zat.

— Will, zijt gij het? vroeg Robin.

— Ja! Vlug uit het kasteel nu... Hoor, die kerel zet al een keel op...

— Maar Marian...

— Geen getalm! De valsche baron wil u aan den schout van Nottingham overleveren...

Ja, dan moest Robin vluchten.

Ongehinderd verlieten ze het kasteel. In een boschje wachtten Kleine John en andere vrienden.

— Hoe kondt ge u toch laten gevangen nemen? vroeg John.

— Ik wilde geen geweld gebruiken tegen den vader van Marian.

— En hij zou u aan de galg hebben laten hangen.

— Ik ben nog bekommerd om mijn geliefde...

— Toe, toe, de baron zal haar niets misdoen! En welk verdriet zou de jonkvrouw hebben, moest gij gedood worden.

Robin zag de waarheid hiervan in, maar was toch niet vroolijk.

De baron sliep zijn roes uit. Eindelijk werd hij wakker. Het duurde wat, eer hij zijn bezinning terug kreeg. Hij had zoo akelig gedroomd. Hij was op het plein van Nottingham en zou

Robin Hood aan de galg hangen. Maar de beul greep hem, den baron vast vast, en zei:

— Ellendige verrader, gij behoort in den strop te zitten. Gij zijt een Judas. Gij laat een van uw volk ombrengen.

Toen werd hij wakker. Gelukkig, het was maar een droom. En toch dacht de baron er over na. O, had hij maar geen boodschap aan den schout gestuurd.

— Waar is Cedric? vroeg hij aan een knecht.

De page werd geroepen.

— Wat zei de schout? vroeg de baron.

— Ik kon niet naar Nottingham. De groene mannen versperden den weg, heer.

— O, gij uil! riep de baron uit, maar hij was blij, dat de schout niet verwittigd werd.

Hij zou Robin Hood maar laten loopen.

— Haal den gevangene! gebod hij.

Maar de dienaar vertelde toen, dat hij uit de kelders geschreeuw gehoord had, toen ging zien, en, in plaats van Robin Hood, den schildwacht in het hok vond. De schildwacht moest komen en deed bevend zijn verhaal. De baron toonde zich woedend zoo door den zanger bedrogen te zijn geworden, maar in zijn hart was hij blij. Marian dankte God voor Robins redding.

Eenige maanden later was het kasteel in rep en roer. De baron was van zijn paard geworpen

en met het hoofd op een steen gevallen en dadelijk dood geweest.

Marian weende om hem. Ze had weinig liefde ondervonden, maar de baron was toch haar vader. Na de begrafenis begaf ze zich naar het woud. En de groene mannen leidden haar bij Robin. Ze vertelde alles.

— En nu kom ik naar het woud, zei ze.

Vader Tuck huwde hen in een kerkje even buiten het bosch. Eindelijk waren Robin Hood en Marian vereenigd.

Robin liet door een visscher het nieuws weten aan Heerwaard, van wien hij nu en dan ook tijding kreeg.

De Normandiërs vernamen het gebeurde en namen het kasteel. Marian gaf er niet om. Ze zou met de bannelingen leven. De groene mannen hadden voor Robin en haar een prachtige tent gebouwd.

Willem, de veroveraar, hoorde wel spreken van die bende in het bosch. Er waren nog van die groepen bannelingen. Maar hij had te veel last met zijn oproerige zonen, om zich elders met zaken te bemoeien.

En de schout van Nottingham moest gunstiger tijden afwachten om Robin Hood te bestrijden.

Marian werd nu de koningin van het woud genoemd en hoe ze, als een eenvoudige vrouw,

zieken verpleegde en haar man bemoedigde in sombere dagen, vertellen we in het volgend boekje.

EINDE.

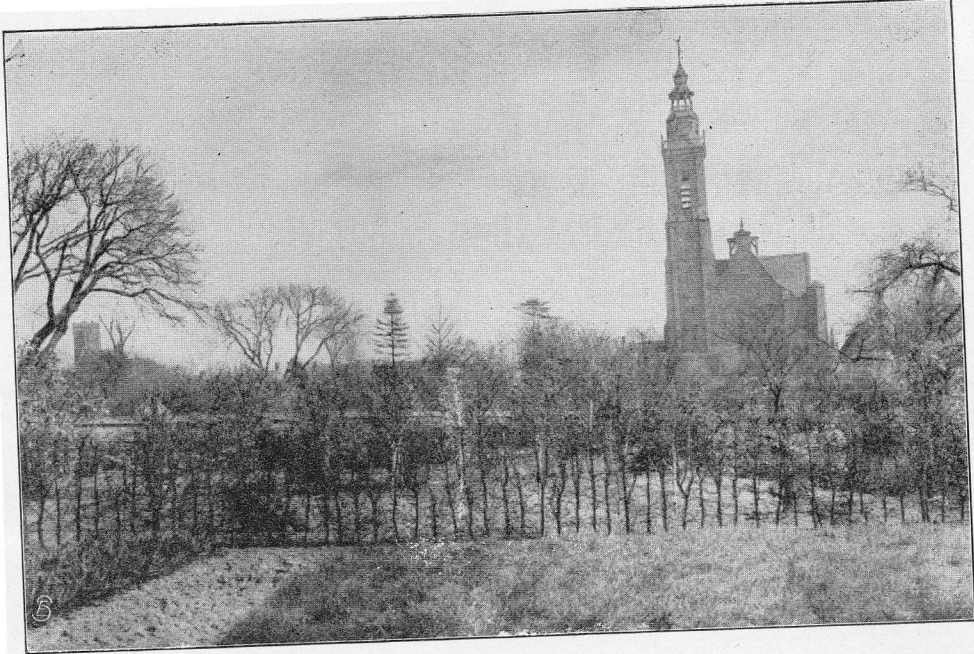
NAWOORD.

Oudenburg en Aardenburg zijn nu stille plaatsen.

Oudenburgs kerktoren beheerscht het vlakke land en schijnt te kijken naar dien van Ghistel, ook een oud stadje. Aardenburg behoort nu tot Zeeuwsch-Vlaanderen.

De schoone oude kerk, een poort en menige fraaie gevel herinneren aan het verleden.

De vroegere heirweg is een stille baan geworden.

19. Aardenburg. — Gezicht uit Busschietersstraat

17. Aardenburg. — Weststraat met Kaaipoort.